

31/5/94 Το Βυζ

ΑΔΔ. 17

ΒΗΜΑ 13.

ΚΥΠΡΟΥ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΒΟΤΣΗΣ ΦΩΣ, ΑΠΛΕΤ Ο ΦΩΣ

Ο Στέλιος Βότσης εκθέτει, αυτές τις μέρες, εντελώς καινούργια του δουλειά, των τελευταίων μόλις μηνών, στη λεμεσιανή γκαλερί «Ρωγή» με την οποία διατηρεί από καιρό στενούς δεσμούς.

Η προηγούμενή του έκθεση ήταν πριν έξι μήνες στην «Αργώ» κι όσοι την είδαν θα πρόσεξαν εκείνο το εκθαμβωτικό φως που κυριαρχούσε παντού. Κι εδώ σε περιβάλλει από παντού το φως, ένα φως που εκπορεύεται από μέσα, ένα «εσωτερικό» φως, όπως το χαρακτηρίζει ο ίδιος ο ζωγράφος. Μόνο που τώρα σταματά κάπου-κάπου και σε πινελιές από χρώμα. Να, εδώ ένας ποδηλάτης κινείται μέσα σ' ένα άπλετο φως με τις γνωστές γραμμές του Βότση να τον ζώνουν από ολόθε και πίσω του σέρνει ένα στρόβιλο χρωμάτων.

- Μόνο στη στατική φύση - μου εξηγά - βρίσκονται χρώματα. Το πράσινο, το κίτρινο... Στην κίνηση εξαφανίζονται τα χρώματα, όλα σβήνουν μέσα στο λευκό - και προσθέτει με χιούμορ:

- Άρα ο ποδηλάτης απλώς λέει: Πίσω μου σ' έχω σατανά!

Γενικά, ο Στέλιος πιστεύει οι ερμηνείες οδηγούν σε παρεξηγήσεις.

- Ο εικαστός αιώνας, λέει, είναι ο αιώνας της πολυμορφίας. Κατά συνέπεια, υπάρχουν άπειρες ερμηνείες. Το κυριότερο είναι ο άνθρωπος να έρχεται ο ίδιος, προσωπικά, σ' επαφή με το έργο τέχνης.

- Το ιδανικό μου - συνεχίζει - είναι η καθαρότητα, η απλότητα, το φως. Θέλω μια τέχνη με πνευματική υγεία. Επιστρέφω στη φυσιολογία του ανθρώπου.

Κοιτάζω ένα γύρο του κόσμου του Στέλιου Βότση. Πόση πράγματι πραότητα και αγαθότητα. Οι φοινικιές (υπαιγιμοί των «Φοινικούδων» της Λάρνακας, μνήμες των παιδικών χρόνων του ζωγράφου), οι ποδηλάτες (κι αυτή μνήμη μιας άλλης εποχής), οι γυμνές φιγούρες κι όλα λουσμένα σε φως και καλοσύνη.

- Θέλω μια τέχνη κατανοητή από όλους. Αυτό είναι το ιδανικό μου! Λέει κι επαναλαμβάνει ο Στέλιος. Κι είναι τόσο ειλικρινής.

ΠΑΝΙΚΟΣ ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ